

ISAAC
ASIMOV

SOARELE GOL

Traducere din limba engleză de
Alexandra Fusoi

 **PALADIN**

SE PUNE O ÎNTREBARE

Elijah Baley se lupta cu încăpățânare să-și înăbușe senzația de spaimă.

Panica sporea încontinuu de două săptămâni. Ba chiar mai de mult. Sporea, fără încetare, de când îl chemaseră la Washington și-i spusese că este detașat pentru o nouă misiune.

Și convocarea la Washington în sine fusese destul de îngrijorătoare. Venise fără detalii, o simplă somație; ceea ce era și mai rău. Includea bilete pentru o călătorie dus-întors cu avionul, lucru care agravase și mai tare situația.

Pe de o parte, era sentimentul de problemă urgentă pe care-l prezenta orice ordin de deplasare cu avionul. Pe de altă parte, era pur și simplu gândul că se vedea nevoit să zboare. Totuși, asta aducea doar un început de neliniște și, până aici, era ușor de înăbușit.

În definitiv, Lije Baley mai zburase de patru ori cu avionul. O dată chiar traversase continentul. Așa că, deși zborul nu este niciodată plăcut, măcar nu va fi cu totul un pas în necunoscut.

Și apoi, călătoria de la New York la Washington nu avea să dureze decât o oră. Decolarea avea să aibă loc de pe pista numărul doi a aeroportului newyorkez, care, ca toate pistele oficiale, era destul de bine izolată, cu o trapă care se deschidea în atmosfera neprotejată numai după ce avionul atingea

viteza de zbor. Sosirea avea să fie pe pista numărul cinci de la Washington, care era protejată la fel.

Mai mult, după cum bine știa Baley, avionul n-avea hublouri. Era luminat, avea să se servească mâncare destul de bună, urma să beneficieze de tot confortul necesar. Zborul controlat prin radio avea să fie lin, iar după decolarea avionului, senzația de mișcare dispărea complet.

Spusese toate astea pentru el, dar și pentru Jessie, soția lui, care nu zburase niciodată și care aborda cu groază astfel de subiecte.

— Dar nu-mi place să iei avionul, Lije, spuse ea. Nu e firesc. De ce nu mergi pe autostradă?

— Pentru că ar dura zece ore – fața prelungă a lui Baley avea trăsături neînduplecate – și pentru că sunt membru al Poliției Municipale și trebuie să respect ordinele superiorilor. În caz contrar risc să-mi pierd gradul C-6.

Odată ajunsă discuția aici, orice comentarii ar fi fost de prisos.

* * *

Baley își ocupă locul în avion și privi banda de știri care se derula încet și fără întrerupere pe distribuitorul aflat la nivelul ochilor. Orașul era mândru de acest serviciu: știri, reportaje, articole umoristice, pastile educaționale, uneori ficțiune. Se zicea că, într-o bună zi, benzile vor fi convertite în film, pentru că un ecran ar putea captiva mai eficient privirea și le-ar distra pasagerilor atenția de la ceea ce-i înconjoară.

Baley își ținu ochii pe banda care se derula, nu doar ca să-i distragă atenția, ci și pentru că așa cerea eticheta. În avion se mai aflau cinci pasageri (asta nu putuse să nu observe) și fiecare dintre ei avea dreptul să fie oricât de speriat și de agitat îi permiteau firea și educația.

Baley s-ar fi simțit cu siguranță ofensat dacă-i observa cineva stinghereala. Nu voia priviri străine care să cadă

asupra degetelor lui încordate, acolo unde i se încleștau mâinile pe brațele scaunului, sau asupra petelor de transpirație pe care le lăsau după ce și le desprindea.

Își spuse: „Sunt la adăpost. Avionul ăsta nu-i decât un oraș mic“.

Dar nu reuși să se amăgească. În stânga erau vreo doi centimetri și jumătate de oțel; îl putea simți cu cotul. Dincolo de asta, nimic... Ei bine, aer! Dar tot nimic însemna și asta.

Cam 1 600 de kilometri de aer într-o direcție. Cam 1 600 într-alta. Cam un kilometru și jumătate, poate chiar de două ori mai mult, drept în jos.

Aproape că își dorea să poată vedea dedesubt, să arunce o privire spre culmile orașelor îngropate, în timp ce trecea pe deasupra: New York, Philadelphia, Baltimore, Washington. Își imagina aglomerările joase și șerpuitoare ale complexelor de cupole pe care nu le văzuse niciodată, dar despre a căror existență știa. Și dedesubtul lor, mai mult de un kilometru și jumătate în adâncime și zeci de kilometri în toate direcțiile, se aflau orașele.

Se gândi la coridoarele nesfârșite, aglomerate ale orașelor, forfotind de oameni; apartamente, cantine, fabrici, autostrăzi rulante, toate confortabile și încălzite de prezența omului.

Iar el era izolat în aerul rece și amorf, într-un mic glonț de metal, mișcându-se prin spațiul deschis.

Îi tremurau mâinile și își forță ochii să se concentreze pe banda de hârtie și să citească ceva.

Era o povestire scurtă despre explorarea galactică al cărei erou devenise, destul de previzibil, un pământean.

Baley mormăi exasperat, apoi își ținu răsuflarea o clipă, îngrozit de mojicia pe care o făcuse scoțând un sunet.

Totuși, era ridicol. Pretenția că locuitorii Pământului pot năvăli în spațiu friza naivitatea. Explorare galactică! Galaxia era închisă pentru pământeni. Ea se afla acum în posesia spațialilor, ai căror strămoși fuseseră pământeni cu secole în

urmă. Aceștia ajunseseră primii în Lumile Exterioare, descoperiseră că se simt bine acolo, iar urmașii lor închiseseră granițele în nasul emigranților. Întărcuiseră Pământul și pe verișorii lor pământeni. Iar civilizația urbană făcuse restul, închizându-i pe pământeni în orașe, ridicând un zid de teamă față de spațiile deschise, care îi împiedicase să ajungă în zonele agricole și miniere lucrate de roboți, aflate pe propria lor planetă.

Baley se gândi cu amărăciune: „Pe Iosafat! Dacă nu ne place, hai să facem ceva. Să nu ne pierdem timpul cu povești pentru copii“.

Dar nu era nimic de făcut, iar el știa foarte bine acest lucru.

Avionul ateriză. Baley și ceilalți pasageri ieșiră și se împraștiară fără să se privească unii pe alții.

Aruncă o privire la ceas și decise să se răcorească puțin înainte s-o ia pe autostradă spre Departamentul de Justiție. Se bucură că avea timp. Zarva din jur, uriașul terminal boltit al aeroportului, cu coridoare pornind de la diverse niveluri, toate celelalte lucruri pe care le vedea și le auzea îi dădeau senzația de siguranță și căldură în măruntaiele și pânțele orașului. Iar asta alunga neliniștea și nu mai era nevoie decât de un duș ca să fie toate în regulă.

Îi trebuia un permis de tranzit ca să poată folosi una dintre băile comune, dar prezentarea ordinelor de drum înlătură toate dificultățile. Nu fu nevoie decât de ștampilele de rutină, care îi asigurară privilegii de cabină privată (cu data marcată cu grijă, pentru a evita orice abuz) și un cartonaș cu îndrumări pentru a ajunge în locul repartizat.

Baley era recunoscător pentru senzația pe care i-o ofereau benzile rulante de sub picioare. Era aproape un lux să simtă cum accelerează pe măsură ce trecea de pe o bandă pe alta, îndreptându-se spre interior, către autostrada care gonea. Își luă un ușor avânt spre aceasta, ocupând locul la care îl îndreptătea rangul.

Nu era oră de vârf și se găseau locuri libere. Când ajunsese la baie, nici aici nu era o aglomerație exagerată. Cabina care-i fusese repartizată arăta decent, cu o mică spălătorie automată care funcționa bine.

Cu rația de apă consumată cu folos și îmbrăcămintea curățată, se simțea pregătit să dea ochii cu cei de la Departamentul de Justiție. Ca o ironie a sorții, se simțea chiar vesel.

Subsecretarul Albert Minnim era un bărbat mic de statură, îndesat, rumen și cărunț, cu trupul rotunjit. Răspândea un aer de curățenie și mirosea vag a tonic. Sugera toate lucrurile bune din viață care vin odată cu rațiile generoase obținute de cei cu rang mare în administrație.

Prin comparație, Baley se simțea palid și costeliv. Era conștient de mâinile lui mari, ochii înfundați în orbite, de aspectul ciolănos.

— Ia loc, Baley, îl invită Minnim prietenos. Fumezi?

— Doar pipă, domnule.

În timp ce vorbea, își scoase pipa, iar Minnim împinse la loc trabucul pe care-l scosese deja pe jumătate dintr-un buzunar.

Baley regretă pe loc. Un trabuc era mai bun decât nimic și ar fi apreciat darul. Chiar și cu rația de tutun mărită, care venise împreună cu recenta promovare de la gradul C-5 la C-6, tot nu înnota în provizii pentru pipă.

— Te rog, aprinde-o dacă vrei, zise Minnim și așteptă, cu un fel de răbdare părintească în timp ce Baley măsură o cantitate exactă de tutun și fixă muștiucul pipei.

Apoi spuse, cu ochii pe pipă:

— Nu am fost informat despre motivul chemării la Washington, domnule.

— Știu. Dar se poate rezolva chiar acum, zise Minnim zâmbind. Ești transferat temporar.

— În afara orașului New York?

— Destul de departe.

Baley ridică din sprâncene și privi atent.

— Cât de temporar, domnule?

— Nu sunt sigur.

Baley era conștient de avantajele și dezavantajele unui transfer. Ca flotant într-un oraș unde nu era locuitor permanent, probabil că va trăi mai bine decât îl îndreptăța gradul lui oficial. Pe de altă parte, era foarte puțin probabil ca Jessie și fiul lor, Bentley, să primească permisiunea să vină cu el. Cu siguranță li se va purta de grijă în New York, dar Baley era o ființă legată de familie și nu-i făcea plăcere ideea despărțirii.

În plus, o detașare însemna o anumită misiune, ceea ce era un lucru bun, și o responsabilitate mai mare decât era de așteptat pentru un detectiv anume, ceea ce-ar fi putut să fie neplăcut. Cu doar câteva luni în urmă, Baley supraviețuise responsabilității unei anchete în cazul uciderii unui spațial chiar lângă New York. Nu era prea încântat de perspectiva unei astfel de misiuni sau a uneia care să se apropie măcar de așa ceva.

— Îmi puteți spune unde merg? întrebă el. Natura detașării? Despre ce este vorba?

Încerca să evalueze cuvintele „destul de departe” spuse de subsecretar și să facă mici pariuri cu sine în legătură cu noua lui bază de operațiuni. „Destul de departe” sunase categoric, iar Baley se gândea: Calcutta? Sydney?

Apoi observă că Minnim scoase până la urmă un trabuc și îl aprinse cu grijă.

Baley se gândi: „Pe Iosafat! Îi vine greu să-mi spună. Nu vrea s-o facă”.

Minnim scoase trabucul din gură. Privi fumul și zise:

— Departamentul de Justiție te detașează pentru o misiune temporară pe Solaria.

Pentru o clipă, mintea lui Baley băjbâi după o localizare amăgitoare: Solaria, Asia; Solaria, Australia...

Apoi se ridică de pe scaun și spuse apăsător:

— Adică pe una dintre Lumile Exterioare?

Minnim îi evită privirea când îi răspunse:

— Exact.

— Dar nu se poate, spuse Baley. Spațialii n-ar permite prezența unui pământean într-o Lume Exterioară.

— În situații speciale, se schimbă regulile, detectiv Baley. Pe Solaria a avut loc o crimă.

Buzele lui Baley se strâmbară într-un fel de zâmbet reflex.

— E cam în afara jurisdicției noastre, nu-i așa?

— Au cerut ajutor.

— De la noi? De la pământeni?

Baley era sfâșiat între nedumerire și neîncredere. Era de neînchipuit ca o Lume Exterioară să manifeste față de disprețuita planetă-mamă altceva decât desconsiderare sau, în cel mai bun caz, o bunăvoință socială condescendentă. Să ceară ajutor?

— De la pământeni? repetă el.

— Neobișnuit, recunosc Minnim, dar adevărat. Vor un detectiv de pe Pământ desemnat pentru acest caz. Lucrurile au fost tratate prin canale diplomatice la cel mai înalt nivel.

Baley se așeză la loc.

— De ce eu? Nu mai sunt tânăr. Am patruzeci și trei de ani. Am nevastă și copil. Nu pot pleca de pe Pământ.

— N-a fost alegerea noastră, detectiv Baley. Te-au cerut pe tine în mod special.

— Pe mine?

— Detectivul Elijah Baley, C-6, poliția orașului New York. Știau exact ce vor. Sunt convins că îți dai seama de ce.

Baley zise încăpățânat:

— Nu sunt calificat pentru așa ceva.

— Ei consideră că ești. Se pare că au aflat cum te-ai descurcat cu uciderea spațialului.

— Cred că n-au înțeles bine. Probabil li s-a părut că m-am descurcat mai bine decât în realitate.

Minnim ridică din umeri.

— În orice caz, te-au cerut pe tine și noi am fost de acord să te trimitem. Ești detașat. Hârțiile sunt făcute, iar tu trebuie să pleci. În lipsa ta, soția și copilul vor fi întreținuți la nivel de C-7, din moment ce acesta va fi rangul tău pe durata detașării pentru această misiune.

Făcu o pauză semnificativă.

— Îndeplinirea satisfăcătoare a misiunii poate duce la acordarea definitivă a acestui grad.

Lucrurile se petreceau prea repede pentru Baley. Nu putea fi adevărat. Nu *putea* să plece de pe Pământ. Chiar nu pricepeau asta?

Se auzi întrebând cu glas calm, care îi sună forțat în urechi:

— Ce fel de crimă? Care sunt circumstanțele? De ce nu se pot ocupa ei?

Minnim aranjă câteva fleacuri pe birou, cu mâinile lui bine îngrijite. Scutură din cap.

— Nu știu nimic despre crimă. Nu știu care au fost circumstanțele.

— Și atunci, cine știe, domnule? Doar nu vreți să mă duc acolo nepregătit, nu?

Și, din nou, vocea aceea interioară deznădăjduită: „Dar *nu pot* pleca de pe Pământ“.

— Nu știe nimeni nimic despre crimă. Nimeni de pe Pământ. Solarienii nu ne-au spus. Asta o să fie treaba ta: să afli de ce este atât de importantă crima, încât le trebuie un pământean ca s-o rezolve. Sau, mai degrabă, asta o să fie *o parte* din treaba ta.

Baley era destul de disperat ca să întrebe:

— Și dacă refuz?

Sigur că știa răspunsul. Știa exact ce ar fi însemnat pentru el declasarea și, mai mult, pentru familia lui.

Dar Minnim nu spuse nimic despre declasare.

— Nu poți refuza, detectiv Baley, zise el calm. Ai de îndeplinit o misiune.

— Pentru Solaria? Să-i ia naiba.

— Pentru *noi*, Baley. Pentru noi.

Minnim se opri. Apoi continuă:

— Știi care e poziția Pământului față de spațiali. Nu mai e cazul să-ți explic.

Baley știa care e situația, așa cum știa oricine de pe Pământ. Cele cincizeci de Lumi Exterioare, care aveau împreună o populație mult mai mică decât a Pământului, dispuneau, cu toate acestea, de un potențial militar probabil de o sută de ori mai mare. Cu plantele lor subpopulate bazându-se pe o economie robotică pozitronică, producția lor de energie pe cap de locuitor era de mii de ori mai mare decât cea a Pământului. Și cantitatea de energie pe care o putea produce o singură ființă omenească era cea care dicta potențialul militar, standardul de viață, fericirea și toate celelalte.

— Unul dintre factorii din cauza cărora rămânem în această poziție este lipsa de informații, zise Minnim. Chiar așa. Lipsa de informații. Spațialii știu totul despre noi. Trimit suficient de multe misiuni pe Pământ. Noi nu știm despre ei decât ceea ce vor să ne spună. Niciun pământean n-a pus vreodată piciorul pe vreo Lume Exterioară. Totuși, o vei face *tu*.

— Nu pot... încep Baley.

Dar Minnim repetă:

— Ba poți. O să ai o poziție unică. O să te duci pe Solaria la invitația lor și o să îndeplinești misiunea pe care ți-o vor încredința. Când te întorci, o să ai informații utile pentru pământeni.

Baley îi aruncă subsecretarului o privire întunecată.

— Adică o să spionez pentru Pământ.

— Nici nu se pune problema de spionaj. Nu trebuie să faci decât ce ți se va cere. Doar să fii cu ochii și cu mintea deschise. Să observi! Când te întorci acasă, observațiile tale vor fi analizate și interpretate de experți.

— Probabil că există o criză, domnule.

— Ce te face să crezi așa ceva?

— Este riscant să trimiți un pământean într-o Lume Exterioară. Spațialii ne urăsc. Cu toată bunăvoința din lume și chiar dacă mă aflu acolo la invitația lor, pot provoca un incident interstelar. Dacă vrea, Guvernul Terestru poate evita fără probleme să mă trimită acolo. Ar putea spune că sunt bolnav. Spațialii au o spaimă patologică de orice maladie. Nu m-ar vrea acolo sub nicio formă dacă ar crede că sufăr de ceva anume.

— Sugerezi să încercăm șmecheria asta?

— Nu. Dacă guvernul n-ar fi avut niciun alt motiv să mă trimită, s-ar fi gândit la asta sau chiar la ceva mai bun și fără ajutorul meu. De unde rezultă că aspectul spionajului este cel cu adevărat important. Și, dacă e real, lucrurile trebuie să fie grave ca să justifice riscul.

Baley aproape că se aștepta la o izbucnire și aproape că ar fi preferat una, pentru că ar fi detensionat atmosfera, dar Minnim nu făcu decât să zâmbească glacial și să spună:

— Se pare că poți vedea dincolo de lucrurile neimportante. Dar nici nu mă așteptam la altceva.

Subsecretarul se lăsă peste birou spre Baley.

— Iată o informație pe care n-o vei discuta cu nimeni, nici măcar cu alte oficialități guvernamentale. Sociologii noștri au ajuns la anumite concluzii în legătură cu actuala situație galactică. Cincizeci de Lumi Exterioare subpopulate, robotizate, puternice, cu oameni care sunt sănătoși și trăiesc mult. Noi înșine, înghesuiți, subdezvoltați din punct de vedere tehnologic, sub dominația lor. Este o situație instabilă.

— Pe termen lung, totul este așa.

— Este instabilă pe termen scurt. Nu avem la dispoziție decât cel mult o sută de ani. Cu siguranță situația va dura mai mult decât vom trăi noi, dar avem și copii. În cele din urmă, vom deveni un pericol prea mare pentru Lumile Exterioare ca să ne lase în pace. Pe Pământ există opt miliarde de oameni care îi urăsc pe spațiali.

— Spațialii ne exclud din Galaxie, controlează comerțul în favoarea lor, dictează guvernului nostru și ne tratează cu dispreț. La ce se așteaptă? La recunoștință?

— Corect, dar tiparul e deja stabilit. Revoltă, represiune, revoltă, represiune și, într-un secol, Pământul va fi practic distrus ca lume populată. Așa spun sociologii.

Baley se foi neliniștit. Nu-i puteai pune la îndoială pe sociologi și computerele lor.

— Dar, dacă așa stau lucrurile, ce vă așteptați să fac eu?

— Să ne aduci informații. Punctul nevralgic al previziunilor sociologice este lipsa noastră de date despre spațiali. A trebuit să facem presupuneri pornind de la cei câțiva spațiali pe care i-au trimis aici. A trebuit să ne bazăm pe ce au decis să ne spună ei înșiși, așa încât știm numai și numai punctele lor tari. Fir-ar să fie, au roboți, populație redusă și trăiesc mult. Dar au și slăbiciuni? Există unul sau mai mulți factori care, dacă i-am cunoaște, ar modifica inevitabilitatea sociologică a distrugerii? Ceva care să ne ghideze acțiunile și să crească șansele de supraviețuire a Pământului?

— N-ar fi fost mai bine să trimiteți un sociolog, domnule? Minnim scutură din cap.

— Dacă am fi putut trimite pe cine voiam, am fi făcut-o încă de acum zece ani, când am ajuns prima dată la aceste concluzii. Asta e prima noastră ocazie să trimitem pe cineva, iar ei au cerut un detectiv, ceea ce ne convine. Și detectivul este tot un fel de sociolog, unul care lucrează pe baze empirice, un practician, pentru că altfel n-ar fi un detectiv bun. Dosarul tău dovedește că ești un detectiv bun.

— Mulțumesc, domnule, zise Baley mecanic. Și dacă intru în bucluc?

Minnim ridică din umeri.

— Ăsta-i riscul meseriei de polițist.

Respinse ideea cu un gest larg din mână.

— În orice caz, trebuie să te duci, adăugă el. Momentul plecării a fost deja stabilit. Nava cu care pleci te așteaptă.

Baley se încordă.

— Mă așteaptă? Când plec?

— În două zile.

— Atunci trebuie să mă întorc la New York. Soția mea...

— O să ne ocupăm *noi* de soția ta. Îți dai seama că nu poate să afle despre caracterul misiunii tale. O să fie anunțată să nu aștepte vești de la tine.

— Dar e inuman. Trebuie s-o văd. S-ar putea să n-o mai văd niciodată.

Minnim zise:

— Ce o să spun acum s-ar putea să sune și mai inuman, dar nu-i așa că în fiecare zi când pleci la muncă ai putea să-ți spui că n-o s-o mai vezi niciodată? Detectiv Baley, toți trebuie să ne facem datoria.

Pipa lui Baley se stinsese de un sfert de oră. Nici măcar nu băgase de seamă.

* * *

Nu-i mai spuse nimeni nimic. Nimeni nu știa nimic despre crimă. Funcționar după funcționar, toți îl zoriseră pur și simplu până la momentul în care ajunsese să stea la intrarea în nava spațială, tot fără să-i vină să creadă ce i se întâmpla.

Semăna cu un tun gigantic îndreptat spre ceruri, iar Baley tremura spasmodic în aerul rece. Se lăsa noaptea (detectivul era recunoscător pentru asta) sub forma unor ziduri negre întunecate care se topeau într-un plafon negru deasupra

capului. Era înnorat și, deși fusese la planetariu, tot tresări când îi căzu privirea pe o stea strălucitoare, ale cărei raze pătrundeau printre nori.

O scânteie micuță, foarte, foarte departe. O privi curios, aproape fără să se teamă de ea. Părea destul de aproape, destul de neînsemnată și, totuși, în jurul unor lucruri de felul acesta se roteau planete ai căror locuitori erau stăpânii Galaxiei. Și soarele era tot așa ceva, se gândi el, doar că se afla mult mai aproape, strălucind acum de cealaltă parte a Pământului.

Își închipui deodată Pământul ca pe o minge de piatră acoperită de o peliculă de aburi și gaze, expusă neantului pe toate părțile, cu orașele abia adăpostite în scoarța exterioară, abia agățate între rocă și aer. Îl trecură fiorii.

Nava le aparținea spațialilor, desigur. Comerțul interstellar era controlat în întregime de spațiali. Era singur acum, chiar la marginea orașului. Fusese îmbăiat, frecat și dezinfectat până când îl consideraseră, după standardele spațialilor, suficient de curat pentru a urca la bordul navei. Chiar și așa, trimiseseră doar un robot să-l întâmpine afară, deoarece încă mai purta o sută de varietăți de microbi ai bolilor din orașul înăbușitor, la care el era rezistent, dar nu și spațialii, preocupați excesiv de propria sănătate și de eugenie.

Robotul se ivi nedeslușit în noapte. Ochii lui aveau o strălucire roșie întunecată.

— Detectiv Elijah Baley?

— Exact, zise Baley tăios, cu părul de pe ceafă zbârlindu-se un pic.

Era suficient de pământean încât să i se facă pielea de găină la vederea unui robot care făcea treaba unui om. Se gândea la R. Daneel Olivaw, partenerul lui în ancheta asupra uciderii spațialului, dar atunci fusese altceva. Daneel era...

— Vreți să mă urmați, vă rog? întrebă robotul, iar calea spre navă fu inundată de o lumină albă.

Baley se conformă. Urcă scara și intră în navă, de-a lungul unor coridoare, până ajunseră într-o încăpere.

— Aceasta va fi cabina dumneavoastră, detectiv Baley, spuse robotul. Trebuie să rămâneți aici pe durata călătoriei.

Baley se gândi: „Sigur, izolați-mă. Țineți-mă în siguranță. Închis etanș“.

Coridoarele pe care le traversase erau pustii. Probabil că acum le dezinfectau roboții. Iar la plecare, robotul din fața lui, va trece printr-o baie antiseptică.

— Aveți apă și instalație sanitară, spuse robotul. Veți primi și mâncare. Veți avea și materiale de vizionat. Hublourile sunt controlate de la acest panou. Acum sunt închise, dar dacă vreți să vedeți spațiul...

Baley spuse ușor agitat:

— E în regulă, băiete. Lasă hublourile închise.

Folosise apelativul „băiete“, de care pământeni făceau întotdeauna uz când le vorbeau roboților, dar acesta nu ripostă în niciun fel. Nici nu putea, desigur. Răspunsurile lui erau limitate și controlate de Legile Roboticii.

Robotul își înclină trupul masiv de metal într-o imitație de reverență respectuoasă și plecă.

Baley rămase singur în cabină și putea s-o inspecteze. Măcar era mai bine decât în avion, pe care avea posibilitatea să-l vadă dintr-un capăt într-altul. Îi putea vedea limitele. Nava spațială era mare. Avea coridoare, etaje, cabine. Era un mic oraș în sine. Baley aproape că putea răsufla în voie.

Apoi luminile clipiră și în sistemul de comunicații se auzi vocea metalică a unui robot care îi dădea detectivului instrucțiuni precise pentru a se proteja de accelerația din timpul decolării.

Baley simți cum este împins în spate în chingi, într-un sistem hidraulic flexibil, și auzi huruitul îndepărtat al motoarelor cu reacție încălzite la roșu de microreactorul cu protoni.

Auzi şuieratul ieșirii din atmosferă, tot mai subțire și ascuțit, stingându-se cu totul după o oră.

Se aflau în spațiul cosmic.

* * *

Baley avea senzația că îi amortiseră toate simțurile, ca și cum nimic nu era real. Își spunea că fiecare secundă îl îndepărta cu mii de kilometri de orașe și de Jessie, dar nu reușea să și conștientizeze acest lucru.

Într-a doua zi (sau a treia? – n-avea posibilitatea să măsoare trecerea timpului decât în funcție de intervalele de mâncat și dormit), avu o bizară senzație de moment, ca și cum l-ar fi întors cineva pe dos. Dură doar o clipă și Baley știu că fusese un salt, acea tranziție de scurtă durată, de neînțeles, aproape mistică, prin hiperspațiu, care transfera o navă și tot ce se afla în interiorul ei dintr-un punct al spațiului într-altul, la distanță de ani-lumină. Un alt răstimp și un alt salt, și încă un răstimp, și încă un salt.

Baley își spuse că se afla la ani-lumină depărtare de casă, zeci de ani-lumină, sute, mii.

Nu știa câți. Nimeni de pe Pământ nu știa unde e localizată Salaria în univers. Era sigur de asta. Habar n-aveau, niciunul dintre ei.

Se simțea îngrozitor de singur.

* * *

Se simți o decelerare și robotul intră din nou în cabină. Ochii lui întunecați, roșiați, verificară chingile lui Baley. Cu eficiență, strânse o piuliță; cercetă rapid și sistemul hidraulic.

— Vom ateriza în trei ore, spuse el. Vă rog să rămâneți în această încăpăre. Un bărbat va veni să vă ia și vă va însoți la reședința dumneavoastră.